

Rolnummer 2132
Arrest nr. 83/2001 van 21 juni 2001

A R R E S T

In zake : de prejudiciële vraag betreffende de werkgeversbijdragen voor de sociale zekerheid en meer bepaald « het feit dat een andere berekeningswijze wordt toegepast voor het stelsel van de vijf-dagenweek en het stelsel van de zes-dagenweek », gesteld door de Arbeidsrechtbank te Kortrijk.

Het Arbitragehof, beperkte kamer,

samengesteld uit emeritus voorzitter G. De Baets, en rechter A. Arts en ererechter J. Delruelle, verslaggevers, bijgestaan door de griffier L. Potoms,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. Onderwerp van de prejudiciële vraag

Bij vonnis van 13 februari 2001 in zake de b.v.b.a. Verga tegen de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid, waarvan de expeditie ter griffie van het Arbitragehof is ingekomen op 19 februari 2001, heeft de Arbeidsrechtbank te Kortrijk de prejudiciële vraag gesteld :

« of het feit dat een andere berekeningswijze wordt toegepast voor het stelsel van de vijf-dagenweek en het stelsel van de zes-dagenweek, met name dat in het vijf-dagenstelsel in de teller van de breuk het loon wordt vermeld, meer de overbruggingsvergoeding en in de noemer het aantal gewerkte dagen, terwijl in het zes-dagenstelsel de teller van de breuk eveneens het loon bevat vermeerderd met de overbruggingsvergoeding, maar in de noemer het aantal gepresteerde uren waardoor er meer kans bestaat om in het zes-dagenstelsel R.S.Z.-vermindering te bekomen, niet strijdig is met het gelijkheidsbeginsel vervat in de artikelen 10 en 11 van de grondwet en met de artikelen 8, 12 en 14 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens ».

II. De feiten en de rechtspleging in het bodemgeschil

De b.v.b.a. Verga vordert voor de Arbeidsrechtbank te Kortrijk de veroordeling van de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid tot terugbetaling van werkgeversbijdragen. Zij is van oordeel dat zij recht heeft op een vermindering van die bijdragen overeenkomstig artikel 47, § 1, van het koninklijk besluit van 24 december 1993 ter uitvoering van de wet van 6 januari 1989 tot vrijwaring van 's lands concurrentievermogen.

Krachtens die bepaling genieten de werkgevers een vermindering van de werkgeversbijdragen voor de in artikel 46 van dat besluit bedoelde werknemers, en dit tot beloop van respectievelijk 50, 35, 20 en 10 pct. van de bijdragen voor zover de loonsom die per werknemer driemaandelijks wordt aangegeven is gelegen tussen de in artikel 47, § 1, bepaalde daggrensbedragen. Volgens de eisende partij moet daarbij ook rekening worden gehouden met de zogenaamde overbruggingsvergoeding die wordt betaald aan chauffeurs voor de tijd doorgebracht aan boord of in de nabijheid van de wagen zonder dat zij arbeid verrichten.

De Rechtbank maakt de in het advies van de arbeidsauditeur aangevoerde opmerking tot de hare dat er nog een probleem rijst doordat

« een andere berekeningswijze wordt toegepast voor het stelsel van de vijf-dagenweek en het stelsel van de zes-dagenweek.

In het vijf-dagenstelsel wordt in de teller van de breuk het loon vermeld, meer de overbruggingsvergoeding en in de noemer wordt het aantal gewerkte dagen vermeld.

In het zes-dagenstelsel daarentegen bevat de teller van de breuk eveneens het loon, vermeerderd met de overbruggingsvergoeding, maar vermeldt de noemer het aantal gepresteerde uren.

Dit betekent dat in het zes-dagenstelsel in de noemer van de breuk meer uren kunnen worden vermeld, waardoor er meer kans bestaat om R.S.Z.-vermindering te bekomen.

In haar advies wijst de Arbeidsauditeur er terecht op dat deze verschillende berekeningswijzen een discriminatie inhouden voor bedrijven waar gewerkt wordt in het vijf-dagenstelsel, zoals bij eiseres ».

De Rechtbank besluit op suggestie van de arbeidsauditeur de voormelde prejudiciële vraag te stellen.

III. *De rechtspleging voor het Hof*

Bij beschikking van 19 februari 2001 heeft de voorzitter in functie de rechters van de zetel aangewezen overeenkomstig de artikelen 58 en 59 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof.

Op 28 februari 2001 hebben de rechters-verslaggevers A. Arts en J. Delruelle, met toepassing van artikel 71, eerste lid, van de organieke wet, de voorzitter ervan in kennis gesteld dat zij ertoe zouden kunnen worden gebracht aan het Hof, zitting houdende in beperkte kamer, voor te stellen een arrest te wijzen waarin wordt vastgesteld dat de prejudiciële vraag klaarblijkelijk niet ontvankelijk is.

Overeenkomstig artikel 71, tweede lid, van de organieke wet is van de conclusies van de rechters-verslaggevers aan de partijen in het bodemgeschil kennisgegeven bij op 1 maart 2001 ter post aangetekende brieven.

Memories met verantwoording zijn ingediend door :

- de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid, met zetel te 1000 Brussel, Waterloolaan 76, bij op 13 maart 2001 ter post aangetekende brief;
- de b.v.b.a. Verga, met maatschappelijke zetel te 8530 Harelbeke, Spoorwegstraat 4, bij op 15 maart 2001 ter post aangetekende brief.

De rechtspleging is gevoerd overeenkomstig de artikelen 62 en volgende van de organieke wet, die betrekking hebben op het gebruik van de talen voor het Hof.

IV. *In rechte*

- A -

A.1. De rechters-verslaggevers hebben in hun conclusies met toepassing van artikel 71 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 te kennen gegeven dat zij ertoe zouden kunnen worden gebracht aan het Hof, zitting houdend in beperkte kamer, voor te stellen een arrest te wijzen waarin wordt vastgesteld dat de prejudiciële vraag klaarblijkelijk niet ontvankelijk is.

A.2. De b.v.b.a. Verga heeft een memorie met verantwoording ingediend waarin zij zich niet akkoord verklaart met de conclusies van de rechters-verslaggevers.

Zij doet opmerken dat de berekeningswijze voor de vermindering van de werkgeversbijdragen is bepaald in artikel 47 van het voormelde koninklijk besluit van 24 december 1993, dat in het verwijzende vonnis is vermeld.

Volgens haar beroept de verwerende partij zich op die bepaling om een andere berekeningswijze toe te passen naargelang de werknemer al dan niet in een vijfdagenstelsel is tewerkgesteld. Voor de werknemers in een vijfdagenstelsel zou artikel 47, § 1, eerste lid, moeten worden toegepast waarbij in de noemer van de bedoelde loonpeilbreuk het aantal vergoede dagen wordt vermeld, terwijl voor de werknemers in een stelsel van meer dan vijf dagen artikel 47, § 1, tweede lid, zou moeten worden toegepast waarbij in de noemer van de bedoelde loonpeilbreuk het aantal vergoede uren wordt vermeld.

In zoverre zou worden geoordeeld dat de verwerende partij zich terecht baseert op artikel 47, § 1, eerste en tweede lid, schendt dat artikel volgens de b.v.b.a. Verga het gelijkheidsbeginsel zoals gewaarborgd door de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en de artikelen 8, 12 en 14 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Zij doet opmerken dat voor de werknemers van vervoerondernemingen die het vijfdaagstelsel toepassen wel de overbruggingsvergoeding wordt meegerekend in de teller van de loonpeilbreuk, terwijl de overbruggingstijd niet wordt meegerekend in de arbeidsduur in de noemer (aantal « vergoede dagen »). Voor werknemers in bijvoorbeeld een zesdaagstelsel wordt in de noemer daarentegen rekening gehouden met het aantal vergoede uren, dus zowel de gewone arbeidsuren als de overbruggingsuren.

Volgens de b.v.b.a. Verga worden de werknemers tewerkgesteld in de transportsector ook binnen het stelsel van de vijfdaagse werkweek gediscrimineerd ten opzichte van de werknemers in andere sectoren, waarvan het loon (teller van de loonpeilbreuk) wel overeenstemt met het aantal daadwerkelijk gepresteerde en vergoede uren (noemer van de loonpeilbreuk), wat niet het geval is voor de eerstgenoemde werknemers.

De b.v.b.a. Verga doet ten slotte nog opmerken dat zij in de procedure ten gronde de interpretatie betwist die de verwerende partij geeft aan artikel 47 van het koninklijk besluit van 24 december 1993.

A.3. In zijn memorie met verantwoording verklaart de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid het eens te zijn met de conclusies van de rechters-verslaggevers en zich aan te sluiten bij het besluit dat de prejudiciële vraag in dit stadium kennelijk onontvankelijk is.

- B -

B.1. Luidens artikel 26, § 1, van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, aangenomen ter uitvoering van artikel 142 van de Grondwet, doet het Hof, bij wijze van prejudiciële beslissing, uitspraak bij wege van arrest op vragen omtrent :

« 1° de schending door een wet, een decreet of een in artikel 26*bis* [thans artikel 134] van de Grondwet bedoelde regel van de regels die door of krachtens de Grondwet zijn vastgesteld voor het bepalen van de onderscheiden bevoegdheid van de Staat, de Gemeenschappen en de Gewesten;

2° onverminderd 1°, elk conflict tussen decreten of tussen regels bedoeld in artikel 26*bis* [thans artikel 134] van de Grondwet, die uitgaan van verschillende wetgevers en voor zover het conflict ontstaan is uit hun onderscheiden werkingssfeer;

3° de schending door een wet, een decreet of een in artikel 26*bis* [thans artikel 134] van de Grondwet bedoelde regel van de artikelen 6, 6*bis* en 17 [thans de artikelen 10, 11 en 24] van de Grondwet ».

B.2. Noch uit de vraag, noch uit de overwegingen van het verwijzende vonnis kan worden opgemaakt welke de wetskrachtige bepalingen zijn waaruit het aangeklaagde onderscheid zou voortspuiten.

B.3.1. Volgens de eisende partij voor de verwijzende rechter heeft de prejudiciële vraag betrekking op artikel 47, § 1, eerste en tweede lid, van het koninklijk besluit van 24 december 1993 ter uitvoering van de wet van 6 januari 1989 tot vrijwaring van 's lands concurrentievermogen (bekrachtigd bij wet van 30 maart 1994). In de periode waarop de zaak ten gronde betrekking heeft (vóór de inwerkingtreding van het koninklijk besluit van 8 september 1997), bepaalden die leden :

« De werkgevers bedoeld in artikel 46 genieten voor de werknemers bedoeld in hetzelfde artikel en die voltijds tewerkgesteld worden een vermindering van de werkgeversbijdragen vastgesteld bij artikel 38, § 3, 1° tot 7°, en § 3bis van de voornoemde wet van 29 juni 1981.

Deze vermindering is vastgesteld op :

a) 50 % voor zover de loonsom die per werknemer driemaandelijks wordt aangegeven (tegen 100 %) gedeeld door het aantal vergoede werkdagen zich situeert tussen de volgende daggrensbedragen : 1.561 frank en 1.977 frank.

b) 35 % voor zover de loonsom die per werknemer driemaandelijks wordt aangegeven (tegen 100 %) gedeeld door het aantal vergoede werkdagen zich situeert tussen de volgende daggrensbedragen : 1.978 frank en 2.133 frank.

c) 20 % voor zover de loonsom die per werknemer driemaandelijks wordt aangegeven (tegen 100 %) gedeeld door het aantal vergoede werkdagen zich situeert tussen de volgende daggrensbedragen : 2.134 frank en 2.289 frank.

d) 10 % voor zover de loonsom die per werknemer driemaandelijks wordt aangegeven (tegen 100 %) gedeeld door het aantal vergoede werkdagen zich situeert tussen de volgende daggrensbedragen : 2.290 frank en 2.808 frank. »

B.3.2. In die bepalingen wordt met betrekking tot het bepalen van de vermindering van de werkgeversbijdrage het in de prejudiciële vraag aangehaalde onderscheid tussen het stelsel van de vijfdaagse werkweek en dat van de zesdaagse werkweek niet gemaakt.

B.4. Het Hof, dat enkel oordeelt over bepalingen met kracht van wet, kan geen uitspraak doen over de vraag of « het feit dat een andere berekeningswijze wordt toegepast voor het stelsel van de vijf-dagenweek en het stelsel van de zes-dagenweek » al dan niet de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schendt.

Om die redenen,

het Hof, beperkte kamer,

met eenparigheid van stemmen uitspraak doende,

stelt vast dat de gestelde prejudiciële vraag niet ontvankelijk is.

Aldus uitgesproken in het Nederlands en het Frans, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, op de openbare terechtzitting van 21 juni 2001.

De griffier,

De voorzitter,

L. Potoms

G. De Baets